

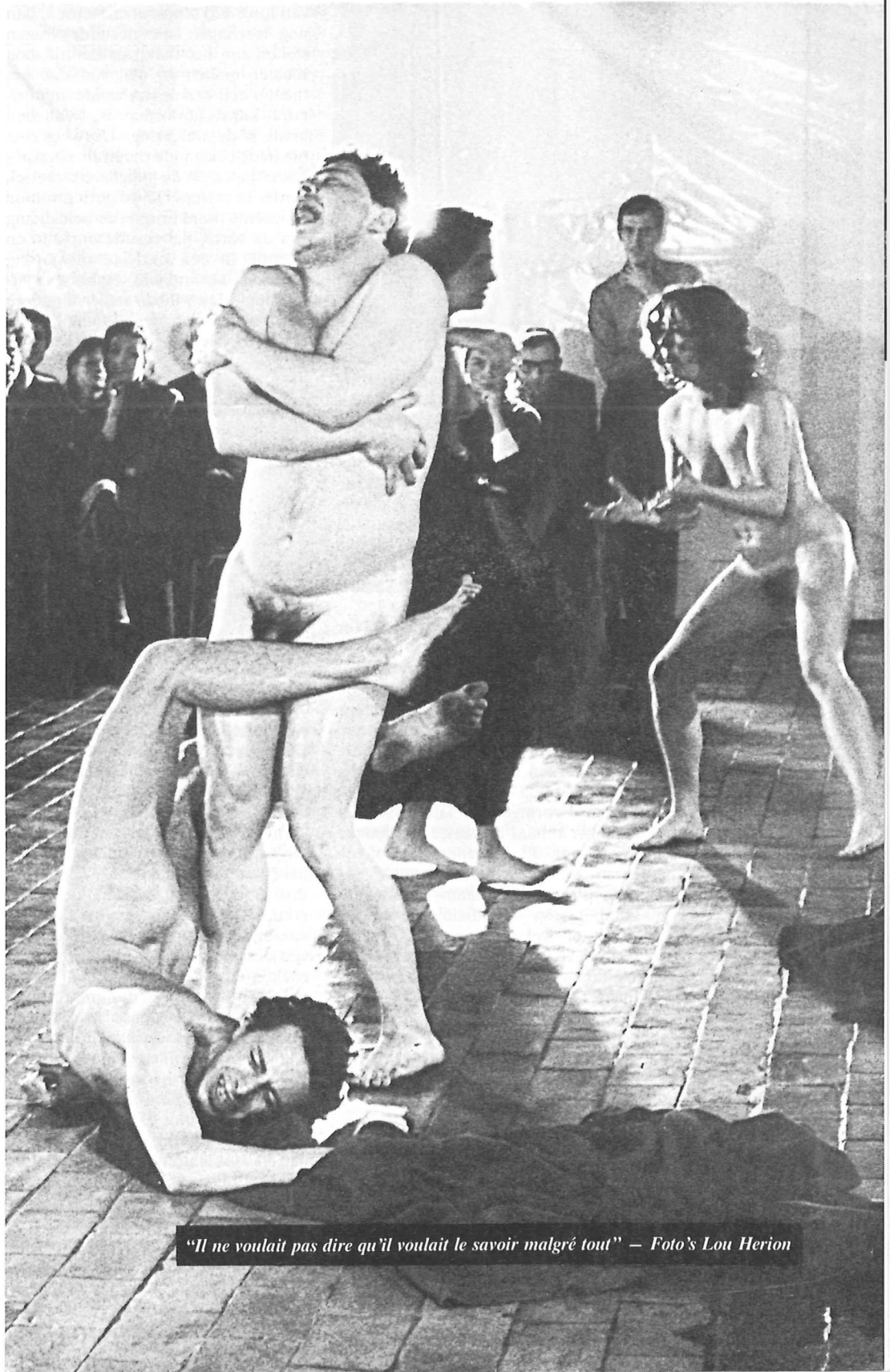
Sire, er zijn geen grenzen meer

GROUPOV *Lou Herion*

In het theater is het al lang 1992. Men heeft er niet gewacht tot de grenzen opengingen om te profiteren van invloeden, tendensen, artistieke ontwikkelingen in de rest van de wereld. Dank zij talloze festivals, manifestaties als Theater der Nationen en Europalia, de culturele uitwisselingsakkoorden, het brede perspectief van tijdschriften als *Theater Heute*, het grondige prospectiewerk van organisatoren, is de minste geringste opwelling van artistiek talent te localiseren, te volgen, en vaak ook dicht bij huis te bekijken. Bepaalde gezelschappen en regisseurs leven zelfs van die grote internationale markt, een fenomeen waar sinds korte tijd ook enkele Vlaamse groepen in meedraaien, met een productie gericht op de buitenlandse markt.

Nu heeft België, omdat het zo onmetelijk klein is, nogal wat grenzen. Naar het noorden is er traditioneel druk verkeer, worden mensen en goederen afwisselend geïmporteerd en geëxporteerd. Het westen met zijn stevige drama-traditie krijgt nog vaak bezoek van de meer op conventie gestemde schouwburgen. Al voert het oosten sinds een decennium of wat stevige concurrentie met een meer hedendaags repertoire, en blijft dit een referentiepunt voor wie goed theater wil meemaken of financiële klachten heeft. Het zuiden ten slotte heeft lang stevige voet in huis gehad, speelde de theatrale hofleverancier, en is voor de andere Belgen nog steeds de plek waar men zich echt moet bewijzen.

Eén grens loopt dwars door de andere heen en kietelt sterker het Belgische vlees. De taalgrens. Voor wie niet in het multiculturele Brussel woont, is het Franstalige theater een volslagen vreemde. Hij ziet alle theatrale werelddelen passeren, maar het Franstalige theater, *connais pas* (en vice versa natuurlijk). De Vlaamse Brusselaar daarentegen kan rustig afwachten. Aan zijn minderheidspositie wordt hard gewerkt door de vele receptieve organisaties die de theaterwereld aan zijn voordeur brengen. En het Franstalige theater, volledig geconcentreerd in de hoofdstad (als belangrijke Luikse producties niet naar Brussel komen, wordt dit expliciet op de uitnodiging vermeld), ligt binnen handbereik. Hij kan zo de afstand meten tussen het Vlaamse en Waalse



"Il ne voulait pas dire qu'il voulait le savoir malgré tout" — Foto's Lou Herion